

Motto:

Všichni společně voláme,
tebe pokorně žádáme,
o Vojtěchu svatý,
rač nám pomáhati,
ať nezhyneme,
do nebe přijdeme.

Vážení přátelé,

přelom letošního dubna a května prožíváme ve znamení návštěvy našeho papeže Jana Pavla II. Proč navštěvuje různé státy? Proč políbí půdu země, kterou navštěvuje poprvé? Co znamená jeho heslo? Odpověď na tyto otázky spolu s dalšími vzpomínkami a úvahami můžeme najít v jeho knize *Dono et mistero* (Dar a tajemství), kterou napsal k paděsáti letému výročí vysvěcení na kněze a která vyšla nedávno i u nás.

Píše například, že když putoval pěšky do své první farnosti Niegowice a uviděl ji poprvé před sebou, klekl a políbil zemi. Naučil se to od svého milovaného faráře sv. Jana Marie Vianneye.

Své biskupské heslo "Totus tuus" zase našel u svého oblíbeného teologa Ludvíka Marie Grignona z Montfortu, jehož dílo *Pojednání o pravé úctě k Panně Marii* mu pomohlo najít a upevnit svůj vztah k Ježíši Kristu skrze jeho Matku Marii. Tam svatý Ludvík píše: "Totus Tuus ego sum et omnia mea Tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria."

Vysvětuje také, že to byly právě zážitky války, které umocnily jeho citlivost pro důstojnost každého člověka a jeho práva, zejména základní právo na život. S tím souvisí i jeho starost o rodinu a mládež.

Hluboce působí i jeho vzpomínky na rodinu. Svoji matku ztratil už v devíti letech. Záhy ztratil i bratra a zůstal jen se svým otcem. Dodnes na něj vzpomíná, že mu příkladem

ROČNÍK IV.
20. dubna 1997

8

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

svého života byl určitým způsobem "prvním seminářem".

Po přečtení zmíněné knihy si člověk více uvědomí, že nám ve svém nástupci dal Kristus jedinečný princip jednoty pro celou církev a že je mu třeba za tohoto našeho statečného, moudrého a věrného pastýře opravdu denně děkovat.

Být ctnostným aspoň chvíli je chvályhodné. Usilovat o ctnosti po celý život, i když docházejí síly, je heroické. A náš papež takový bezpochyby je. Nebojme se tedy ani my po jeho příkladu být obětavými až do krajnosti. S Boží pomocí to jistě každý na svém místě dokážeme.

Všem vám žehná
Jiří Kaňa, farář

[25] Znamení - sedění

(1 Sam 3,1-10)

Říkali nám: "Posad'te se." A my jsme odpovídali: "Ale ne. My se ještě nasedíme až nám na to přijdou." Posad'te se u nás! Když přijdete k někomu na návštěvu nebo jenom něco vyřídit. A ten, ke komu jdete, si stoupne takhle mezi dveře, abyste nemohli dál, a položí vám otázku: "Copak si přejete?" Tak rychle vyřídíte, co jste měli, a zase odejdete. Ale když přijdete k někomu jinému s tím samým vzkazem a on vám řekne: "Tak vás tady vítám. Pojďte dál. Prosím posad'te se. Co máte na srdci?"

Tak je to docela něco jiného, než bylo to předchozí. Ten člověk vás totiž přijal do svého domu. A vy můžete spolu s ním sdílet jeho soukromí a strávit spolu s ním kus (či kousek) života. Když přijdete na nějaký úřad a něco máte špatně v papírech, které vyřizujete, protože tomu nerozumíte. Úředník za přepážkou vás poučí, jak máte to či ono dělat, tak je to něco docela jiného, než když tatínek vypráví dětem večer doma pohádku, kterou je chce také poučit.

PROSÍM, POSAĎTE SE U NÁS - toto může být řečeno v mnoha situacích. Přijdete k lékaři a on vám řekne: Prosím, posad'te se. (Člověk, když leze na to křeslo u zubaře, tak většinou nejásá.) Nebo přijdete k soudu a oni vám tam řknou: Prosím, tady se posad'te. (Také to není zrovna dvakrát příjemné.) Něco docela jiného je, když babička - churavá - stará (taky budete churaví a staří) stojí v autobuse a teď ji někdo nabídne místo. To je docela jiný pocit.

No a v kostele také sedíme. Nám je v kostele také nabídnuto místo. Ne abychom si odpočali - většinou v kostelních lavicích si člověk moc neodpočine - ale abychom naslouchali. Abychom naslouchali ne **KÁZÁNÍ**, ale povzbuzení a vysvětlení. Člověk, který naslouchá Božímu slovu a naslouchá také tomu vysvětlení Božího slova, nemá být jako otrok, kterého

kárá jeho pán. Ale má být jako ten, kdo slyší a kdo přijímá. Jako ten, kdo slyší nejen chválu a krásná laskavá slova, ale jako ten, kdo slyší a zamýslí se i nad tím, co je třeba těžké v životě. Jako ten, kdo dokáže říci: "Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá." A je připraven vstát a jít. To je postoj sedícího člověka při mši svaté.

O. Miroslav Šudoma

Informace

• Mše svatá ke cti světce tohoto roku, svatého Vojtěcha, bude sloužena biskupem brněnským na Petrově v katedrále ve středu 23.4. v 9.00 hod. Kdo v tu dobu může, je srdečně zván.

Informace k návštěvě Svatého Otce:

• Mládež, přihlášená do Hradce Králové na sobotu 26.4., odjíždí autobusy v sobotu ráno v 5.00 hod. od kostela. Záloha na cestu bude vybírána vedoucím pouti při nástupu (150 Kč).

• Stále jsou ještě k dostání místenky do Prahy na neděli 27.4. i pro ty, kteří se neobjednali. Prosím všechny, kterým to zdravotní a rodinné důvody dovolí, aby se na poutě vypravili. Z každé rodiny by se měl vypravit určitě alespoň jeden. Svou účastí můžeme přece i my povzbudit Svatého Otce, nejen on nás! Místenky jsou k vyzvednutí v sakristii po každé mši svaté.

• Odjezd je v neděli ráno, ve 3.30(!) hod. od kostela. Zálohu na cestu vybere pověřený vedoucí autobusu při nástupu (250 dospělých, 100 Kč děti).

• Pro obojí poutníky: s sebou si nezapomeňte vzít občerstvení a pro jistotu i pláštěnku, která je lepší než deštník, protože nebrání ve výhledu okolostojícím a navíc jakž takž ochrání před větrem.

• Bohoslužby v neděli 27.4. budou i přes návštěvu Svatého Otce v našem kostele beze změn, tedy v 6.00, 7.45, 9.00, 11.00 a 19.30 hod.

• Pro děti, které navštěvují náboženství na školách naši farnosti, je připraven celodenní výlet na čtvrtok 1.5. Připojit se k nim mohou samozřejmě i ostatní školáci naši farnosti, kteří mají ten den volno a chtějí se s ostatními nazvájet lépe poznat. Odjezd autobusové linky směr Vranov u Brna je přesně v 8.40 hod. od vlakového nádraží Královo Pole(!). Opozdilci

se budou muset dopravit na Vranov jakkoli jinak.

• Návrat je plánován vlakem od Adamova na hlavní nádraží, před pátou hodinou. S sebou svačinu, pití, jízdenku na MHD a pláštěnku. Na oběd jsou zajištěny špekáčky.

• Dne 8.5. se koná celodenní pěší poutě mládeže brněnských farností do Křtin! Obětovaná bude za všechny naše politiky a s některým z nich bude možnost ve Křtinách i pobesedovat. Sraz je v 8.30 hod. (odchod v 9.00 h.) na konečné tramvaje č. 4 v Obřanech (náhradní autobusová doprava linkou č. 39 z Husovic - Tomkova náměstí).

• Na pondělí svatodušní (19.5.) navštíví naši farnost brněnský biskup Mons. Vojtěch Církla, který při mši svaté v 17.30 hodudělí svátost biřmování a několika dospělým i svátost křtu.

• Biřmovanci a s nimi i naše farnost se budou na slavnost biřmování připravovat devítidenní pobožnosti (novénou) od pátku 9.5. denně v 18.30 (kromě neděle, kdy novéna začne až po večerní mši svaté, cca ve 20.30).

• Na slavnost Nejsvětější Trojice (neděle 25.5.) bude při mši svaté v 9.00 uděleno první svaté přijímání dětem, které se na ně společně letos připravovaly.

• Příští společná příprava dětí začne zase na začátku postní doby v roce 1998. Dospělí zájemci o přípravu se mohou přihlásit u některého z kněží kdykoli.

• O slavnosti Těla a Krve Páně ve čtvrtek 6.6. bude po večerní mši svaté (v obvyklých 17.30) svátostná adorace s požehnáním Nejsvětější svátosti. Prosím, aby rodiče vypravili děvčátko - družičky ve svátečním, s květy k sypání na cestu.

• V poslední době se objevilo několik dotazů týkajících se určitých nejasností souvisejících se slavením mše svaté. Jsem si toho vědom, zvlášť, když vidím mnohé, jak váhají, zda sedět, klečet nebo stát.

Kdyby šlo jen o nás, už mohlo být vše vyřešeno. Čekáme však na společné stanovisko všech biskupů v základních pravidlech, aby chom z nich mohli vyjít. Jde totiž nejen o to, aby "u nás" bylo vše jasné, ono to musí být jasné i "u sousedů". Stačí, aby se při nějaké příležitosti sešli lidé z více farností či diecézí, a hned je vidět, jak je církev pestrá i v liturgii... Proto prosím i nadále o shovívavost a předem za ni děkuji.

REMINISCENCE

Dne 12. 4. 1927 se v Brně narodil P. Česlav Novotný. Od svých pěti let ministroval v našem kostele. Po válce byl vyloučen ze studia a při práci v cementárně si přivodil nemoc, které se již do smrti nezbavil. V padesátých letech se zasloužil o zavedení chorálu a organizování ministrantů v naší farnosti. V roce 1968 odešel studovat do Říma, kde zůstal i po svém vysvěcení na kněze 24. 2. 1973. Po léta byl ustanoven zpovědníkem kostela sv. Pavla za hradbami. Když se jeho zdraví zhoršilo, přesídlil do Collevalenze blízko Assisi, kde strávil v péči otců Kongregace milosrdné lásky posledních deset let svého života střídavě na lůžku a na vozíčku v prožívání křížů, ale i radostních setkání s Pánem života v eucharistické oběti. Tomuto Pánu pak odevzdal svůj život 6. 8. 1993. Pohřben je na místním hřbitově v Collevalenze.

VELIKONOCE 1997

Několik mladých lidí z naší farnosti se rozhodlo prožít Velikonoce netradičním způsobem. Připravili pro ostatní celkem netradiční akci Velikonoce 1997. Název je celkem prostý, vyjadřující svátek, který jsme slavili všichni. Ale cíl byl jiný. Prožít společenství, ujistit se, že na světě nejsem sám, ale je tu i spousta dalších lidí, kteří chtějí se mnou sdílet dobré i zlé, a především si uvědomit, co se v tento Svatý týden stalo. Uvědomit si, že vrcholnou chvílí životní poutě Ježíše Krista je Kalvárie a místo Božího soudu. Naplno procítit slova "kříž je kritická situace lásky". Koho to Bůh tak miloval, že za něho dal zemřít svého syna? Mne, tebe, nás? Ty, kteří se denně nenávidí, nezapomínají, neodpouštějí? Ano, i nás!

Akce proběhla v neděli a pondělí na faře v Ochoze u Brna. Během této doby jsme se ujistili o nutnosti jednoty mezi námi (hlavně u týmových her), pocítili Boží přítomnost (nejen v pondělí na mši svaté, ale i při myšlenkách Kmocháčka či Medvěda). K dobré náladě přispěl i Orko svým vyprávěním o Antarktidě. Samozřejmě, že v pondělí si kluci nenechali ujít příležitost pořádně nám "vyprášit kožíšky". Touto cestou bych jim chtěla poděkovat, že během následujícího roku nebudeeme prašivé.

A co by si měl každý z nás odnést ve svém srdci z této skvěle připravené akce? Skromnost Ježíše Krista. To, co se latinsky nazývá "modestia" - jednoduchost. Svatá země působí v kontrastu Sinajské a Judejské pouště, hor, kamení a úrodných polí kolem Galileje a Jordánu jako krajina prostoty, ale i bohaté sklizně a plodů. Takové je i učení Ježíše Krista v Novém zákonu. Kdybychom byli trochu skromnější, byli bychom bohatší o Krista ... a potom i šťastnější.

Helča

SESTRY V MODRÉM

Ti z Vás, kteří chodí na ranní mši v 7.30 hod., mohou každodenně vídat tři rádové sestřičky, sedící po pravé straně hlavní lodě. Abychom se o nich dozvěděli trochu více, položili jsme jim pár otázek.

Jak se jmenuje Vaše kongregace a jaké je její poslání?

Jsme sestry Učednice Božského Mistra. Naše kongregace byla založena na Albě v Itálii 10. 2. 1924 knězem Giacodem Alberionem a je částí rodiny Paolínů. Jsme trochu jiný rádnež ostatní. Lidé se někdy diví, že nemáme žádné školy ani nemocnice. Naše působení má spíše duchovní rozměr eucharistický, liturgický a působení v oblasti "služby" ve spolupráci s kněžími.

Můžete nám o svém působení říci něco více?

Jistě. Náš den je založen na uctívání Eucharistie. Po modlitbě ranních chval následuje eucharistická adorace, při které se střídáme, nebo ji slavíme také společně. Snažíme se přivést k adorování i ostatní, tak aby se lidé naučili modlit. Naše kaple jsou otevřené všem. Máme také domy, které fungují jako školy modlitby. Důležitou součástí naší služby je liturgie.

Co znamená tento liturgický rozměr?

Liturgická dimenze se rodí ze stejné lásky k Ježíši Kristu, který je přítomný v Eucharistii. Snažíme se rozvinout veškeré bohatství liturgie, pomáhat lidem k podobnému hlubokému prožití vysvětlením všech liturgických znamení. Chceme také připravit krásné prostředí, snažíme se, aby kostely, kde se Bůh setkává se svým lidem, byly

opravdu krásné. Naše služba se tedy rozvíjí i v různých formách umění spojeného s liturgií: výšivky, obrazy, sochy, architektura, hudba.

Zmínily jste se i o třetím rozměru Vaší služby?

Také třetí rozměr našeho poslání vyhází z úcty k Eucharistii. Služba a spolupráce s kněžími znamená starat se o kněze, přijímat je s úctou a láskou, provázet je svou modlitbou, postarat se o staré a nemocné kněze. Učit také lidi, aby si vážili kněží, aby se za ně upřímně modlili, aby jim byli vděční za velkou službu, kterou konají.

Proč přicházíte právě k nám do Brna?

Bylo to na přání vašeho Otce biskupa Vojtěcha. Ale i našim velkým přáním bylo dostat se na misii. Náš řád působí už v sedmadvaceti zemích celého světa, ale do vaší země přicházíme poprvé. Líbí se nám tu, chceme plnit své poslání a darovat náš duchovní život tomuto národu. Hlavně se však musíme naučit váš jazyk, a to je pro nás tvrdý oříšek (všechny tři sestřičky si zdokonalují znalosti češtiny v kurzech pro cizince).

Držím Vám palce při učení. Smím se ještě zeptat, odkud přicházíte?

Jsme taková malá mezinárodní komunita - z Venezuely, z Polska a Itálie. Ale i to bylo přáním Otce biskupa, abychom byly různých národností. Snad proto jsme byly vybrány právě my a máme z toho opravdu velkou radost.

Děkuji mnohokrát za rozhovor a těším se na další setkání.

Sestry Marie Leticie, Anežka a Michaela rády přijmou pozvání do rodin, ale především nás všechny zvou do své kaple na Tvrzého 8 ke společné adoraci a modlitbě nešpor

(česky!) vždy v sobotu v 18.30 hod. a v neděli v 18.00 hod.

A je-li některá z dívek opravdu "zamilovaná" do Ježíše v Eucharistii, s radostí ji přijmou mezi sebe.

M.Veselá

PROČ SE TO STALO

Je první pátek měsíce května, ve kterém si více uvědomujeme spoluúčast Panny Marie na díle naší spásy, našeho vykoupení. Řekla své "Ano" a na kříži nám ji Kristus dal za matku.

Po mši svaté adorujeme eucharistii v Nejsvětější svátosti oltářní.

Otec Jiří svěřuje Kristu i nám, Jeho tak jemnému tělu, Církvi, maminku dětí; která sebe i děti "odhlašuje" právě z tohoto Božího společenství... Dělí se s námi o bolest kněze...

Cítím ve svém srdci veliký zármutek nad touto skutečností. Bůh ji však miluje. Ji ani její děti určitě neopustí. Tak se mi to ozývá v duši a začínám se za tuto maminku, děti, modlit.

Přemýšlím, jestli jsem to nebyla zrovna já, od koho tato maminka čekala úsměv, povzbuzení, třeba i dotaz, zda má za co nakoupit, nebo nepotřebuje-li nějakou pomoc.

A uvědomuji si, jak důležité je nemyslet pouze na sebe a na svoje problémy a starosti, ale občas se rozhlédnout kolem sebe a zachytit třeba tvář plnou bolesti, oči plné slzí, bezradnost nebo vyčerpanost. Nemohu-li pomoci, úsměv nebo dobré slovo však mohu věnovat vždycky, pak se pomodlit a svěřit sestru či bratra do Boží ochrany a přímluvám Panny Marie.

Vrátí-li se, pak ať nás najde čekající... Protože i na každého z nás Otec neustále čeká s otevřenou náručí. Bohu díky!

Marie D.

SVĚTLUŠKY

Na letošní trojdeňák jsme se připravovaly hodně dlouho a počasí asi taky!

Ještě ve čtvrtek bylo 18 stupňů nad nulou, zato v pátek fičel severák a bylo o 15 stupňů méně. Ale o to lepší byla nálada. Vedení ke svému zděšení zjistilo, že na jednoho „dospělého“ připadá 1,8 světlušky.

V Ochoze to bylo bezva, ale největší zážitek byla sobotní noční výprava. Když jsme vyrazily (Zip, Veverka, Minehava), byla už úplná tma, chumelilo a foukal vítr. Na začátku lesa už měly boty nahnědlou barvu stejně jako naše pláštěnky.

Na trase bylo mnoho překážek v podobě klád a mrtvého zajíce přes cestu, a naopak chybějících klád přes potoky.

Chicken, která napřed uslyšela čvachtání v našich botách a teprve potom nás uviděla, nás nasměrovala do jeskyně Pekárna, kde jsme měly hledat zašifrovanou zprávu. Všechno jsme úspěšně zvládly. Zpáteční cesta byla rychlejší díky svíčkám a hlavně díky vidině vyhřátých spacáků.

Myslím, že se výlet vydařil, a těším se na další.

Minehava

ŽIVOT SV. VOJTČHA

Od tohoto čísla bude vycházet na 5 pokračování život sv. Vojtěcha, jak se ho podařilo zachytit našemu farníkovi Vojtěchu V. Přejeme vám dobré užitečné počtení. *Redakce*

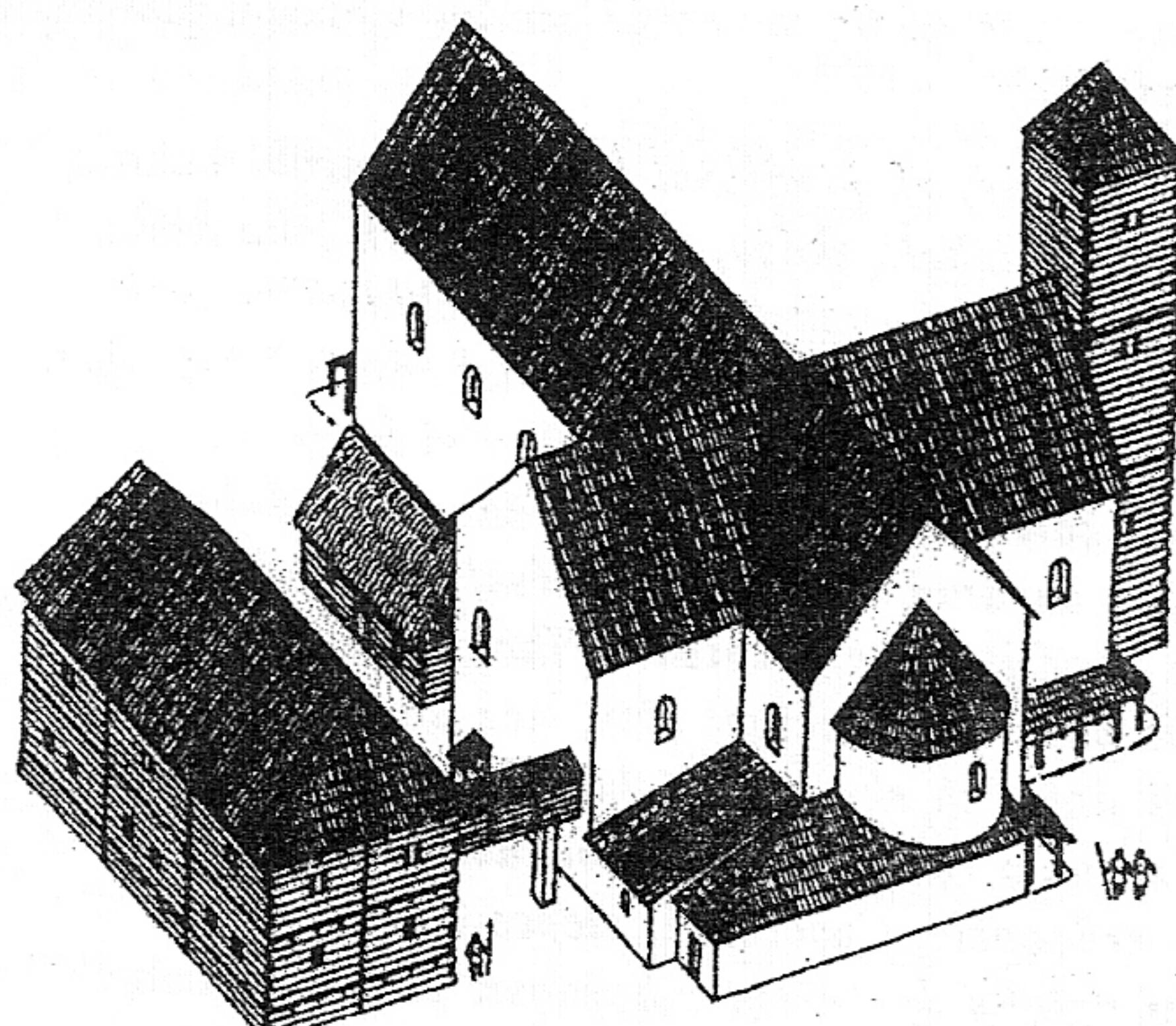
Chceme-li nahlédnout do historie rodu Slavníkovců, podaří se nám to více méně prostřednictvím nejvýznamnějšího člena rodu - druhého pražského biskupa Vojtěcha.

Zájem historiků se od poloviny minulého století soustředoval na bližší poznávání mocenského postavení tohoto rodu a na určení jeho postavení v politickém systému Čech v 10. století. Spatřoval se tu klíč k vysvětlení Vojtěchova jednání, plného pozoruhodných zvratů.

2 Slavníkovci

Rod Slavníkovců představuje v 10. století poslední úsek sjednocení slovanských kmenů, které se usadily asi v pátém století po Kristu v zemi bývalých keltských Bojů. Od tohoto jména je odvozeno latinské jméno Čech - Bohemia. Panství Slavníkovců sousedilo s územím nové polské říše zkonsolidované Měškem - manželem Dubravky, dcery českého knížete Boleslava I. Za politického vedení Přemyslovce Boleslava I. byla založena první velká česká říše - dědička Velké Moravy. Na tomto vývoji se podílel i rod Slavníkovců, který spolu s Přemyslovci porazil Maďary na Lechu roku 955.

Vojtěchův otec Slavník udržoval stále přátelské styky s Přemyslovci. Sídlem tohoto mocného rodu posledních mimopřemyslovských knížat byla Libice na řece Cidlině, poblíž hranic přemyslovského knížectví. Libice je tedy místem zrození českého světce, svatého Vojtěcha. Panství Slavníkovců bylo velmi rozsáhlé a těšilo se v dosti velké míře nezávislosti. Podle určitých historických pramenů se zdá, že Slavníkova choť Střezislava byla spřízněna s panujícím českým rodem.

Obrázek 2: Rekonstrukce kostela v Libici n. C.

3 Narození a dětství

Slavník měl šest synů. Jako druhý syn se narodil v roce 956 Vojtěch. Jeho jméno - „Útěcha voje“ - ukazuje, že ho rodiče určili původně ke stavu světskému a že měl mečemšířit slávu svého rodu. Boží plány však byly jiné. Jako malé dítě Vojtěch těžce onemocněl. Zdálo se, že lidská pomoc je marná. Rodiče vzali děťátko a zanesli je do chrámu zasvěceného Matce Boží. Položili je na oltář se slovy: „Ne pro nás ať je dítě zachováno při životě, ale ke Tvé poctě, Bože, a Matky Boží. Nechť tvé jho nosí na své krásné šíji!“

Dítě se opravdu jako zázrakem uzdravilo. V přiměřeném věku byl poslán Vojtěch do školy při libickém farním chrámu. Tuto školu navštěvovali chlapci ze širokého okolí. Stálé styky Slavníkovců se Saskem, a zvláště s metropolí Magdeburkou, určily další Vojtěchovy cesty. Roku 961 navštívil sídlo Slavníkovců Adalbert z Magdeburku, pozdější magdeburský arcibiskup. Bylo to první setkání Adalberta s Vojtěchem.

4 Studia v Magdeburku

Protože v Praze nebyl biskupský stolec, a tím ani škola s vyšším vzděláním pro duchovní stav, uvítali Vojtěchovi rodiče arcibiskupovu nabídku ke studiu při metropolitním chrámu svatého Mořice v Magdeburku. Rok 972 byl druhým setkáním s arcibiskupem Adalbertem, jehož jméno přijal při biřmování. Pod jménem Adalbert je Vojtěch Slavník znám více na západě. Když bylo v roce 973 založeno pražské biskupství, nikdo netušil, že tento Vojtěch biskupský stolec v budoucnu obsadí.

Vojtěch prožil v Magdeburku krásných devět let. Do své vlasti odešel po smrti arcibiskupa Adalberta v roce 981. Vrátil se právě včas a zastihl ještě naživu svého nemocného otce. Ještě téhož roku otec zemřel a hlavou Slavníkovců se stal bratr Vojtěchův - Soběslav.

*„Po všechn čas, co prodléval tam, jsa podroben škole,
všemu, v čem číhala zkáza, se vyhýbal tak jako hadu,
s těmi pák, jejichž duch byl křehký a chlapec bujný,
s těmi se nesmlouval nikdy a nesdílel záměru hříšných.“*

*Kdykoli nastal čas, kdy bývalo volno si hráti
anebo kamkoli jít, když se učitel náhodou vzdálil,
do svatých chrámů Páně on chodíval po tajné cestě,
aby tam chválil Boha a zpíval příhodné žalmy.*

*Odtud se pak vždy vracíval dřív, než učitel přišel.
Aby však dobrých skutků, jež konal, neviděl nikdo,
vstával za noci rád a ochotně obcházel všude
sirotky, nedospělé a pocestné, slepce a chromé,
přátelské útěchy dar všem v hojnosti poskytnout dychtě.“*

(Výňatek ze zveršovaného životopisu sv. Vojtěcha)

Z FARNÍ CHARITY

OBLASTNÍ CHARITA BRNO

OTEVŘI SE LIDEM S MENTÁLNÍM HANDICAPEM

Sestry

a bratři,

ve čtvrtém čísle tohoto ročníku Tomáška jsme v rámci uve-

řejňování informací o činnosti Oblastní charity Brno otiskli také základní údaje o Effetě, domu pro mentálně znevýhodněné a autisty na Holzově ulici v Líšni. Tato aktivita spadá od ledna 1996 do působnosti Oblastní charity Brno. Ponevadž se zde za poslední 4 měsíce mnohé změnilo, chceme Vám dnes údaje o Effetě zaktualizovat a také doplnit některými odbornostmi, abyste tak získali ucelenější přehled o práci charity a o podmínkách, v nichž ji vykonává.

Navštívili jsme dům Effety a od pana ředitele Pavla Nováka jsme získali následující informace:

Od 27. 3. 1997 zahájila Effeta provoz v novém objektu na Strnadově ulici 14 v Líšni a situace dnes vypadá takto:

1. V objektu na Holzově ulici č. 7 se uvolnilo několik místností přestěhováním tří oddělení na Strnadovu ulici. Všechny prostory zde budou využity pro dílny pracovní terapie. K současným třem dílnám (textilní, dřevařské a zahradní) přibudou další dvě (keramická a kovářská). Na oddělení pracovní terapie probíhají převážně pracovní programy vhodně doplňované jinými činnostmi, které si kladou za hlavní cíl:

- naučit mladé lidí s mentálním postižením pracovat, umožnit jim zažít úspěch;
- umožnit růst jejich sebevědomí;
- vést k samostatnosti, seberealizaci, pocitu zodpovědnosti;

- dokázat jim i společnosti jejich hodnotu.

Projekt je určen pro mladé lidi nad 15 let, kteří po ukončení zvláštní či pomocné školy velmi těžko hledají uplatnění. Často musí zůstat doma v nečinnosti nebo se potulují po městě, z čehož nastávají mnohé další problémy. V dílnách pracují vždy 4 mladí lidé pod vedením jednoho odborného vychovatele. Tento poměr umožňuje dobrou motivaci a výrazné pokroky v dovednostech a urychluje rozvoj mladých lidí. Pracovní programy jsou vhodně doplňovány sociálními a výchovnými programy, které učí mladé lidí s mentálním postižením orientovat se v okolním světě a snaží se jim naplnit i volný čas tzv. klubovou činností (divadlo, tanec, malování, společenské hry), kterou vedou většinou dobrovolníci z řad studentů vysokých škol.

(pokračování příště)

ZELENÝ ČTVRTEK DOPOLEDNE

Na dopoledne Zeleného čtvrtku byla připravena akce pro všechny děti naší farnosti. Pořadatelem byli Bandifen, Chicken a Scampi.

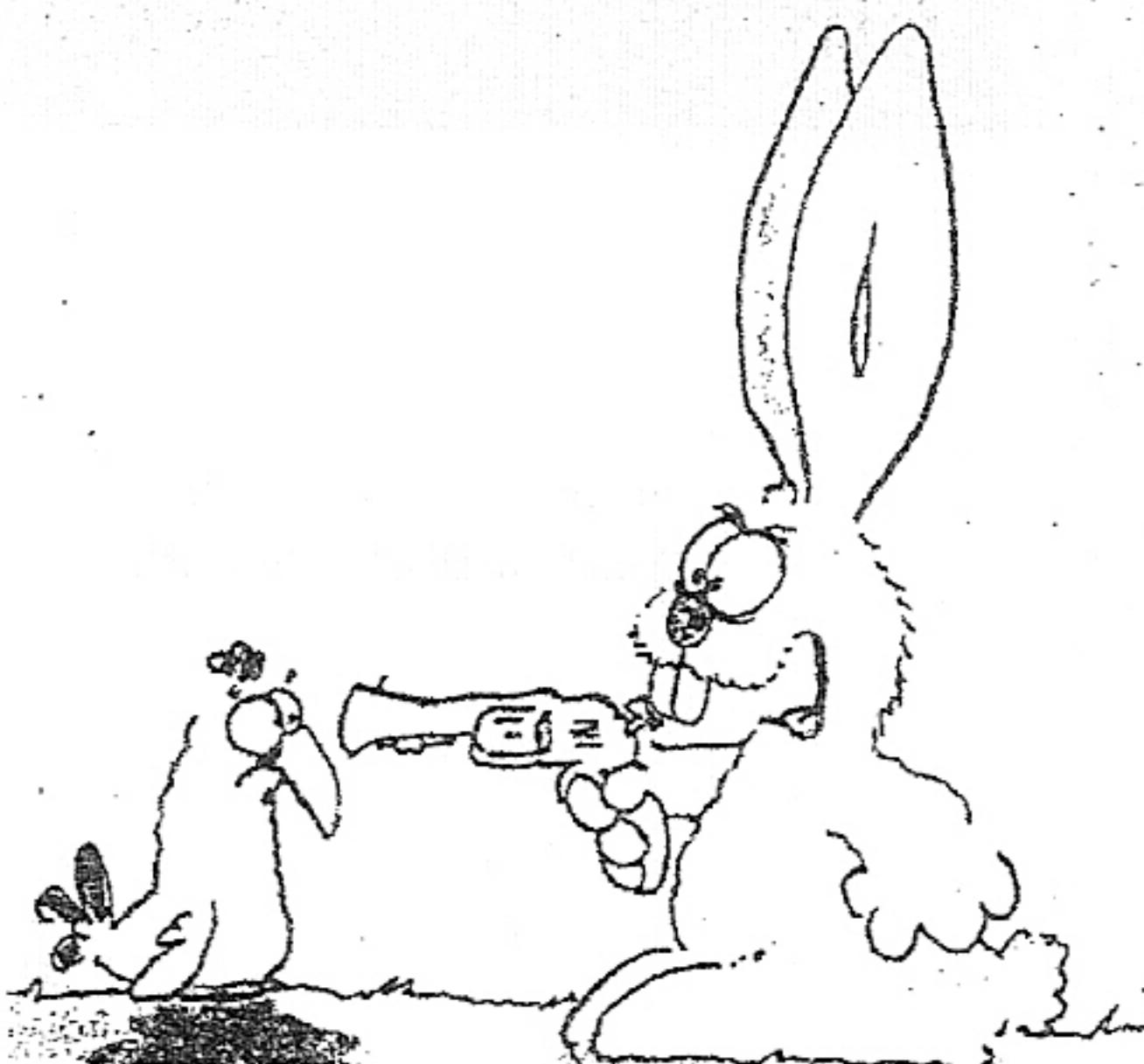
Sešli jsme se v 8.30 hod. v kapli kostela. Konala se dětská křížová cesta, při které měli účastníci připravená jednotlivá zastavení. Zhruba v 9.00 hod. se "stádo" 30 dětí odebralo do centra volného času v Lužánkách. Volně jsme se rozptýlili v budově a zkoušeli si různé techniky malování vajec (kreslení voskem, polepování slámou, vaření v cibuli), vyrábění mrskaček, zdobení perniček, vyrábění ozdob z látek atd. Všem se tu moc líbilo a byl docela problém je dostat ven.

Když už byli všichni vyproštěni ze zmatku v prostorách budovy, rozdělila nás Chicken se Scampi do čtyř skupinek. Dostali jsme za úkol dojít do města a z různých nápisů na kostelích složit zprávu podle klíče. Všem se podařilo právu rozluštit a dokonce splnit i úkol, kterým bylo rozměnit 10,- Kč na co nejmenší mince. Všichni přinesli pouze samé desetníky.

Po celodopolední snaze jsme dostali lízátko. Výherci si mohli dokonce vybrat. Děkujeme všem pořadatelům za krásně prožité dopoledne.

Silven

YANÍČKO NEBO ŽIVOT!

POHÁDKA O PAMPELIŠKÁCH

Za vysokou horou a modrou řekou byla krásná zelená louka plná trav, jahodí, jitrocele, šťovíku, kopretin a všech možných dalších kytiček. Nejvíce mezi nimi zářily pampelišky - jako malá sluníčka. Jen vyšlo to velké na obloze, roztřepaly své zlaté vlásky jemu vstříc. Radovaly se z každého krásného dne a každý, kdo je viděl, ať člověk, motýl či včela, radoval se z nich. Přešel čas a hlavičky pampelišek zbělely. Místo zlatých vlásků na nich byla bílá paraplíčka, na každém z nich sedělo malé semínko a čekalo na příhodný vítr, aby se vydalo na cestu. Vítr zatím asi někde spal, a tak si semínka vyprávěla: "Já poletím až za tu vysokou horu, abych tam zabralo pro nás pampelišky nová území. Sednu si tam na tu nejhezčí louku a brzy bude celá naše!" naparovalo se semínko Letík. "To já poletím k řece a ukážu těm hloupým blatouchům, že jsme žlutější a krásnější než oni!" pyšnil se Taraxík. "Já vyletím až na samý vrchol hory, až tam, kde je vidět to bílé studené, co tomu lidé říkají sníh, tam vyrostu a budu tak žlutě zářit, jako sluníčko, ještě víc, až tam všechn sníh roztaje a já budu králem té hory!" naparoval se Smetík. "To je pořád málo," smál se jím Chytráček. "Já si sednu někomu na klobouk a budu s ním cestovat. Nevím, proč věříte tomu, že by z nás měly být jednou pampelišky! To je nesmysl! Jsme tu proto, abychom si užili světa! Budu cestovat, bavit se a vy si hloupě čekajte v zemi, až z vás ty pampelišky vyrostou, když tomu věříte!" Ostatní zatím mlčeli. Chytráček pokračoval: "Na co si myslíte, že máme lítací paraplíčko? Abychom cestovali, poznali celý svět, užili si život a já si ho užívat budu! Je třeba myslet na sebe, jinak z ničeho nic mít nebudeš!" Semínka z toho byla celá zaražená, když v tom začal mluvit jindy tichý Chmýřík: "Já počkám, až se zvedne vítr a nechám se odnést tam, kam mě zafoukne. Tam ze mne potom vyrostete žlutá pampeliška pro radost lidí i motýlků. Ať je to u cesty nebo na louce, já mám v sobě přece

klíček života a v hlíně neumřu, ale proměním se v nový život - krásnou žlutou pampelišku a vy ostatní také, proč o tom pochybujete? A vtom zafoukal vítr, vzal s sebou všechna ta semínka na běloučkých paraplíčkách a ona se rozletěla po celém kraji. Semínko Letík letělo za vysokou horu, přistálo tam na louce, vystoupila z něj pampeliška a vykřikovala: "Celé toto území je naše!" Jedné noci ji podryl krtek a to byl konec dobývání louky. Semínko Taraxík zaletělo k řece a v mokré půdě z něj vystoupila pampeliška tak malinká, že se jí blatouchy smály. Smetík se dostal až na vrchol hory a tam na bílém mrazivém sněhu zmrzl i jeho klíček života v něm. Chytráček se usadil na klobouku cestovatele a tak prošel celý svět. Všechno viděl, všechno poznal, pánilo ho slunce i chladil severní vítr, radoval se, jak si užil, jak na to vyzrál, že se nedal zlákat, aby se proměnil v pampelišku. Jednoho dne však cestovatel už jen sfoukl prach z klobouku, který tam z Chytráčka a z jeho zmarněného klíčku života zbyl.

Chmýřík byl odnesen větrem na jednu krásnou zahradu a vykvetla z něj žluťoučká pampeliška na trávníku. Za poledne tam přišla dvě děvčátka. "Vyprávěj mi, co je nového v naší zahradě, Terezko!" poprosila Klárka. Terezka Klárce nahrazovala oči skryté za tmavými brýlemi. "Na tom krásně zeleném trávníku vykvetla nádherná pampeliška, svítí jako sluníčko na obloze, až oči přecházejí," radostně popisovala Terezka.

"Jako sluníčko na obloze," podivila se Klárka. "Dej mi na ni prosím tě ruku." S Terezčinou pomocí se Klárka zlehka dotkla pampelišky. Celou ji pohladila a zaradovala se: "Ta je krásná, konečně už vím, jak vypadá to zlaté sluníčko na obloze!"

Jarka C.

SLOVO NEMOCNÝM

Každou nemoc, která na nás dolehne, a každé trápení, které v životě snášíme, můžeme nazvat křížem, který neseme. Jsme někdy přesvědčeni, že je příliš těžký a přesahuje naše síly a schopnosti.

Sv. František Saleský, který je velkým znalcem duchovního života, napsal kratičkou úvahu, ve které říká: „Věčná Moudrost vybrala od věčnosti kříž, který ti jako svůj drahocenný dar posílá. Dříve, než ti tento kříž Bůh posal, pohleděl na něj svým vševedoucím zrakem, promyslel svým vševedoucím rozumem, vyzkoušel svou moudrou spravedlností, prohlížel svým láskyplným milosrdenstvím. Vážil jej v obou rukou není-li snad milimetr delší nebo o gram těžší, požehnal jej ve svém nejsvětějším jménu, pomazal jej svou milostí, prohlížel svou útěchou. Pak se podíval ještě jednou na Tebe, na Tvou odvahu a teprve jej posal k Tobě jako almužnu své milosrdné lásky.“

Když si s vírou promyslíme tato slova a když se budeme modlit, aby nám pomohla ve chvíli, která pro nás bude těžká, dají nám potřebnou sílu, protože si uvědomíme, že Bůh je vždy s námi. A to ne jako divák, ale jako Otec, který svojí láskou ovlivňuje všechno, co se v našem životě děje a co musíme snášet. Toto vědomí Boží přítomnosti nás naplní vnitřní jistotou a dá nám potřebnou sílu.

A kříž, který právě poneseme, pro nás nebude pouhým zlem, které musíme snášet, ale budeme za ním vidět Boží prozřetelnost, která nám současně dává potřebné síly a schopnosti k tomu, aby nám jeho nesení neuškodilo.

Je nutné abychom si tyto skutečnosti uvědomovali už v době, kdy se nám vede dobré, kdy jsme spokojení. I tehdy, kdy se nám všechno daří, máme za vším vidět Boží ruku a máme být vděčni za každou radost, která nás potká.

Když budeme vyrovnaně prožívat svůj život, budeme pozitivně ovlivňovat lidi kolem

